

βωλοσύρι τό, ἀμάρι. βουλουσύρι' Θράκ. (Μάδυτ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. βωλόσυρος.

Τὸ πτηνὸν κορυδαλλὸς ὁ ἀγελαῖος (alauda arvensis) τοῦ γένους τῶν onorthura, τὸ ἄλλως λεγόμενον σιταρή-θρα ὡς διαιτώμενον εἰς τοὺς ἡροτριωμένους ἀγρούς. [**]

βωλοσυρίζω Κῶς βουλουσυρίζον Λέσβ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βωλόσυρος.

Βωλίζω 1, ὁ ἰδ., ἐνθ. ἀν.: Ἔξευα τὰ βόδια 'ς τὸ βωλόσυρο νὰ βωλοσυρίσω τὸν κῆπ-πον Κῶς.

βωλοσύρισμα τό, Κῶς.

Ἐκ τοῦ ρ. βωλοσυρίζω.

Ἰσοπέδωσις διὰ βωλοσύρου ὀργωθέντος κήπου ἢ ἀγροῦ.

βωλοσυρόπετρα ἡ, Κρήτ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βωλόσυρος καὶ πέτρα.

Τεμάχιον σιδήρου ἢ λευκοῦ εἰδικοῦ λίθου χρησιμο-ποιούμενον εἰς τὸν βωλόσυρον κατὰ τὸν ἄλωνισμόν τῶν σπαρτῶν πρὸς θρυμματισμὸν αὐτῶν.

βωλόσυρος ὁ, Κρήτ. (Βιάνν. Κασιδ. Μεραμβ. Μο-νοφάτσ. Σητ. κ. ἀ.) Κῶς Λέρ. Μῆλ. Πελοπν. (Καλάμ. Λακων.) βουλόσυρους Λῆμν. βωλόσυρος Πελοπν. (Λα-κων.) βουλόσυρας Λέσβ. Λῆμν. βωλόσυρον τό, Κάρι. Κέως βωλόσυρο Μῆλ. βωλόσυρο Λεξ. Βλαστ. 295 βουλόσυρο Εὔβ. (Κάρυστ.) βουλόσυρον Λέσβ.

Ἐκ τοῦ ρ. βωλοσύρων, δι' ὃ ἰδ. βωλοσέρων. Τὸ βωλόσυρος κατὰ παρετυμ. πρὸς τὸ σωρός.

1) Γεωργικὸν ἐργαλεῖον ἀποτελούμενον ἀπὸ πλατεῖαν σανίδα φέρουσαν ἐνίοτε καὶ ὀδοντωτὰς ἐξοχὰς, διὰ τοῦ ὁποῖου συντρίβουν τοὺς βώλους τῆς γῆς μετὰ τὴν ἄροσιν καὶ ἰσοπεδῶνουν τὸν ἀγρὸν ἐνθ' ἀν.: Νὰ βάλετε τὸ βω-λόσυρο νὰ βωλοσύρετε τὸ χωράφι, ἅμα θὰ τὸ σπείρετε Κρήτ. (Σητ.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. βωλοκόπι. 2) Ἀλωνι-στικὸν ὄργανον ἀποτελούμενον ἀπὸ ἐπίμηκες καὶ πλατὺ ξύλον φέρον κάτωθεν ὀδόντας εἴτε ἐκ σιδήρου εἴτε ἐκ λίθου καὶ χρησιμεῖον διὰ τὸν θρυμματισμὸν τῶν σιτηρῶν μετὰ τὸν ἄλωνισμόν Κρήτ. (Μεραμβ. Μονοφάτσ. Κασιδ.): Δὲν εἶναι καλὸς ὁ βωλόσυρός του καὶ γὰρ κεινὰ δὲν κό-βγει τ' ἀστάχια Κασιδ. Ἐμαδῆσαν οἱ πέτρες τοῦ βωλοσύ-ρου μας Κρήτ.

βωλοσυρτός ἐπίθ. Α.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. βωλοσύρων, δι' ὃ ἰδ. βωλοσέρων.

Ὁ ἔνεκα νόσου ἢ κοπώσεως μὴ δυνάμενος εὐχερῶς νὰ κινηθῇ: Βωλοσυρτὸ ἦρθε τὸ κοπέλλι μου. Βωλοσυρτὴ ἐση-κώθηκα κ' ἤπλυνα.

βωλοτριφτής ὁ, Λεξ. Αἰν.

Ἐκ τῶν οὐσ. βῶλος καὶ τριφτής.

Βωλοκόπι, ὁ ἰδ.

βωλοτσακίζω ἀμάρι. βωλοτσακ-κῶ Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βῶλος καὶ τοῦ ρ. τσακίζω, παρ' ὃ καὶ τσακῶ.

1) Σπάζω τοὺς βώλους τοῦ χώματος. Συνών. βω-λίζω 1. 2) Προσκρούω, σκοντάπτω εἰς τοὺς βώλους τοῦ χώματος: Ποῦ πάεις νὰ βωλοτσακῇς.

βωμός ὁ, Μύκ. Ναύστ. Πελοπν. (Βούρβουρ. Κόρινθ. Λεῦκτρ. Πλάτσ. Τρίκκ. Τρίπ.)—ΓΒλαχογιάνν. Λόγοι κι Ἀν-τίλογ. 51.—Λεξ. Περίδ. Πρω.Δημητρ. βωμός Στερελλ. (Αἰτωλ.) γωμός Πελοπν. (Λάστ.) δωμός Στερελλ. (Ἀκαρναν.)

Τὸ ἀρχαῖον οὐσ. βωμός=ὑψωμένον ἔδαφος, βάθρον, θυσιαστήριον μετὰ βάσεως ἢ βαθμίδων, τύμβος.

1) Σωρός οἰωνδήποτε πραγμάτων Πελοπν. (Βούρβουρ. Λάστ. Λεῦκτρ. Πλάτσ. Τρίπ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.)—ΓΒλα-χογιάνν. ἐνθ' ἀν.: Βωμός ἐγιναν τὰ ροῦχα καὶ δὲν ξέρω πῶς θὰ πλύνωμε Τρίπ. Εἶναι βωμός οἱ πατάτες αὐτόθ. Πῶς νὰ σπυρτιστῇ κάνεις ποῦ 'ναι τοῦτος ὁ βωμός 'ς τὴ μέση; Βούρβουρ. Φτειάσανε ἓνα βωμὸ λιθάρι καὶ τὸν ἀνα-θεμάτισαν Λεῦκτρ. Πλάτσ. Ἰκεῖ 'ς τὸν πάτον 'ς τοῦ χου-ράφι μ' ἦταν ἓνας βωμός λ'θάρι Αἰτωλ. Συνών. σω-ρός. 2) Πᾶν πρᾶγμα ὀγκῶδες Μύκ. Πελοπν. (Κόρινθ. Τρίκκ.): Ἦβαλε τὸ ἐπιπλο 'ς τὴ δόρτα κολλιστὰ σὰ βωμὸ Μύκ. || Φρ. Ἐγινε κοτζάμ' βωμός Κόρινθ. 3) Παραλ-ληλεπίπεδος βάσις ἐκ πυριμάχων πλίνθων, ἐπὶ τῆς ὁποίας στηρίζονται αἱ ἐσχάραι τῶν ἀτμολεβήτων, προστατεύουσα τὰ τοιχώματα τοῦ ἀτμολέβητος ἀπὸ τὰς φλόγας Ναύστ.

4) Εὐλινον πρότυπον βάσεως, ἐφ' ἧς στηρίζονται αἱ ἐσχάραι τῶν λεβήτων Ναύστ.

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Βωμός ὡς παρωνύμ. Στερελλ. (Ἀράχ.) καὶ ὑπὸ τὸν τύπ. Βωμός ὡς τοπων. Πελοπν. (Οἶν.).

βῶτσος ὁ, πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. βῶξ. Ἰδ. ΜΣτεφανίδ. ἐν Λεξικογρ. Ἀρχ. 5 (1918) 69.

Ὁ ἰχθὺς κωβίος ὁ μέλας (gobius niger) τῆς τάξεως τῶν κωβιδῶν (gobioidei). [**]

Γ

Γ, γ γάμμα, τὸ τρίτον γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου. Ἰδ. λ. γάμμα.

γ 1) Ἀποβάλλεται **α**) Ἐν μέσῳ λέξεως μεταξὺ φωνηέντων, οἶον: ἀνώει, κατώει, λέω, μοιρολόι, ρολόι, σκυλλολόι, τρώω, φαεῖ κττ. **β**) Πρὸ τοῦ μ, οἶον: πνι-μένος, πρᾶμα, τάμα κττ. **γ**) Πρὸ τοῦ χ, οἶον: σύχρι-στος, σύχρσι, συχώρω, συχωρῶ κττ. **δ**) Διαλεκτικῶς ἐν ἀρχῇ λέξεως, οἶον: γέρως-ἔρως, γίδα-ἰδα, γυρεῦω-ὑρεῦω κττ. Ἰδ. ἈνθΠαπαδοπ. Γραμμ. βορ. ἰδιωμ. 32. 2) Τρέ-πεται εἰς χ, οἶον: παιγνίδι-παιχνίδι κττ. 3) Ἀναπτύσ-

σεται **α**) Ἐν ἀρχῇ λέξεως ἐκ συνιζήσεως (α) Τοῦ ε, οἶον: ἱατρός-γιατρός, ὑαλί-γυαλί, υἱός-γιός κττ.

(β) Τοῦ ε, οἶον: ἐορτή-γεορτή, ἐορτάζω-γεορτάζω κττ. **β**) Μεταξὺ φωνηέντων τῆς αὐτῆς λέξεως, οἶον: ἀγέρας, ἀγουρος, ἀγώρι, ἀκούγω, καίγω, κλαίγω, μυῖγες-μυῖγα, φταίγω, φᾶ-οῦγα κττ. **γ**) Μεταξὺ φωνηέντων ἐν συνεκφορᾷ (α) Ἐν τῇ κοινῇ, οἶον: τὰ αἷματα-τὰ γ-αἷματα καὶ ἔπειτα τὸ γαῖμα κττ. (β) Ἐν ταῖς διαλέ-κτοις, οἶον: οἰ-γ-ἀγγέλοι, οἰ-γ-ἀνέμοι, οἰ-γ-ἀνθρώ-ποι, ἡ-γ-ἀσκημη, ἡ-γ-δμορφη κττ. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ

